

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 5886 van 16 juli 2010
in de zaak A. 196.859/XIV-32.308**

In zake : XXXXX,
 in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger
 van haar minderjarig kind
 XXXXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat D. M. PARRILLI,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 Congresstraat 35

tegen :

 de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXXXX, van Afghaanse nationaliteit, op
23 juni 2010 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het arrest nr. 44.572 van 3
juni 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op het administratief dossier, aangekomen ter griffie op 29 juni
2010;

Gelet op artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State,
zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad
van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat uit de punten 2.10. tot en met 2.14. van het bestreden
arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk de aangevoerde vrees
voor refoulement, te dezen voor een gedwongen terugkeer van Griekenland naar het land van
herkomst, heeft onderzocht; dat daarbij onder meer in aanmerking is genomen de
mogelijkheid dat de verzoekende partij via Turkije naar Griekenland zou zijn gereisd, het feit
dat de Griekse autoriteiten gedurende het eerdere verblijf van de verzoekende partij in
Griekenland geen pogingen tot repatriëring zonder meer hebben ondernomen, hetzij naar
Turkije, hetzij naar Afghanistan; dat de Raad van State als administratieve cassatierechter

niet vermag zich in te laten met de feitelijke beoordeling van een voorgehouden risico op refolement; dat het eerste middel, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond is;

Overwegende dat het begaan van “manifeste beoordelingsfouten” betrekking heeft op de materiële motiveringsplicht, minstens op de beoordeling van de voorhanden zijnde feiten; dat het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing is op jurisdictionele beslissingen, zoals de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; dat het tweede middel in die mate kennelijk niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij niet aantoont dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn onpartijdigheid en onafhankelijkheid zou hebben geschonden door niet het standpunt van de verzoekende partij te volgen en door geen onwettigheid te zien in de vaststelling van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dat uit de door de Griekse autoriteiten meegedeelde informatie blijkt dat Dublin II-asielzoekers bij hun overdracht wel degelijk van andere asielzoekers herkend worden; dat het tweede middel in die mate, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij in wezen stelt dat zij “volledig heeft bewezen” dat asielzoekers geen rechtsbijstand in Griekenland kunnen genieten en aanvoert dat zij volgens het bestreden arrest “niet voldoende heeft bewezen” dat de stelling van het tegendeel in de oorspronkelijk bestreden beslissing onjuist zou zijn; dat de verzoekende partij met de stelling van het ene tegenover het andere geen schending van de aangehaalde bepalingen aantoont, daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van artikel 16 van het Vluchtelingenverdrag en de vaststelling dat artikel 6 van het E.V.R.M. niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat het derde middel, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond is;

Overwegende dat artikel 13 van het E.V.R.M. het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel betreft; dat in punt 2.20. van het bestreden arrest weliswaar wordt gesteld dat dit verdragsartikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te voeren dat een door het voornoemde verdrag beschermde vrijheid of recht is geschonden; dat in punt 2.24. echter wordt overwogen “dat het feit dat het presidentieel decreet 90/2008 bekritiseerd werd en het gegeven dat een asielzoeker sedert de wijziging van voormeld decreet een beperkte mogelijkheid heeft om een procedure te voeren voor de Griekse Raad van State en dat vanuit diverse hoek daaromtrent eveneens een voorbehoud of kritiek geuit wordt, niet toelaat ipso facto te besluiten dat verzoekster niet zou kunnen beschikken ‘over een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie’ of ‘over het genot van rechtsingang’.”; dat uit deze formulering blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel heeft onderzocht doch dit niet geschonden acht;

dat een eventuele schending, door artikel 13 van het E.V.R.M. niet uitdrukkelijk te onderzoeken, derhalve de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed; dat het vierde middel niet tot de cassatie van het bestreden arrest kan leiden;

Overwegende dat in het bestreden arrest de argumentatie van de verzoekende partij betreffende de wijziging van het Grieks presidentieel decreet 90/2008 in aanmerking wordt genomen, doch met het besluit dat uit die wijziging en de kritiek erop vanuit diverse hoek niet ipso facto een gebrek aan een daadwerkelijk rechtsmiddel kan worden afgeleid; dat de verzoekende partij, met andermaal haar eigen beoordeling van de in Griekenland voorziene en gewijzigde procedure tegenover de beoordeling in het bestreden arrest, geen schending van artikel 39 van Richtlijn 2005/85 aannemelijk maakt; dat de Raad van State als administratieve cassatierechter niet in de plaats van de minister of van de annulatierechter een feitelijke beoordeling van de Griekse asielprocedure dient te maken; dat hij enkel kan vaststellen dat de annulatierechter te dezen bij zijn wettigheidscontrole van de (motieven van de) beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de thans aangehaalde bepalingen niet heeft geschonden; dat het vijfde middel, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond is;

Overwegende dat het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing is op jurisdictionele beslissingen, zoals het bestreden arrest; dat het eventueel begaan van “fouten (...) in de beoordeling van bewijzen en vermoedens” evenals voorgehouden “manifeste beoordelingsfouten” betrekking hebben op de feitelijke beoordeling van de zaak, waarvoor de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is; dat het zesde middel kennelijk niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij verwijst naar haar verklaringen op de dienst Vreemdelingenzaken en naar de motivering in de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid betreffende het feit dat een smokkelaar haar echtgenoot nog zou vasthouden en nog geld zou eisen, om vervolgens te stellen dat aldus een toestand van gevaar zou zijn bewezen, voor haar echtgenoot maar ook voor haarzelf bij een terugkeer naar Griekenland, en dat, steeds volgens de verzoekende partij, de motivering van het bestreden arrest wat dat betreft contradictoir zou zijn; dat het geen tegenstrijdigheid in de motivering van het bestreden arrest vormt door enerzijds te verwijzen naar de verklaring van de verzoekende partij dat haar echtgenoot door een smokkelaar zou zijn vastgehouden en anderzijds te stellen dat de verzoekende partij zich op foltering en slavernij beriep zonder deze zware aantijgingen te staven; dat immers het verschil moet worden gemaakt tussen enerzijds het (voorgehouden) feit van door een smokkelaar te worden vastgehouden en anderzijds de behandeling die de verzoekende partij als overgedragen asielzoeker in Griekenland zou ondergaan; dat het niet contradictoir is te besluiten dat de (voorgehouden) problemen van de echtgenoot van de verzoekende partij, die duidelijk niets met de behandeling door de Griekse overheid te maken hebben, niet wijzen op problemen voor de

verzoekende partij zelf bij een terugkeer naar Griekenland en een behandeling van haar asielaanvraag aldaar; dat het zevende middel kennelijk ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep is niet toelaatbaar.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus, na beraad, te Brussel uitgesproken op zestien juli tweeduizend en tien, door :

de HH. C. ADAMS,
J. CASNEUF,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. CASNEUF.

C. ADAMS.